

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת לכוונת "עין חמד" - מקלחת ציון

פְּרֻשֶׁת וַיֵּצֵא - מִדַּת דְּרָךְ אֶרֶץ

"וַיֵּיקֶץ יַעֲקֹב יַעֲקֹב מִשְׁנָתוֹ וַיֹּאמֶר אֵינִי יֵשׁ ה' בְּמִקְוֹם הַזֶּה וְאֶנִּי לֹא יָדַעְתִּי" (בראשית כח, טז)

צריך לתקן עצמו במידות, ובזה תשכון עליו תורה, שאינה שוכנת בגוף שאינו בעל מידות טובות".

והיינו, שהכלי שלתוכו אפשר לתת את התורה הנלמדת הוא הדרך ארץ, שאילולי זה האדם גורם לזלזול בכבוד התורה והדרך ארץ מיפה את כל התורה ועל זה אמר: 'יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ'.

ומניין יעקב גילה סוד זה? מסבו אברהם אבינו, כאשר חזר אברהם מהעקידה ומצא שמתה עליו שרה אשתו, ביקש לקבורה ולא מצא אלא בדמים מרובים, ואפילו שאברהם היה עדיין אונן על אשתו וצערו היה גדול בכול זאת "וַיִּשְׁתַּחוּ אַבְרָהָם לִפְנֵי עַם הָאָרֶץ" (בראשית כג, יב), מתנהג עם בני חת בדרך ארץ, ובצורה מכובדת ונותן להם את הכבוד המגיע להם.

פעמים רבות ישנם אצל האדם שעות בהולות ולחוצות ובאופן טבעי האדם מאבד את שלות נפשו ויוצא מגדרו, אברהם אבינו ויעקב אבינו מלמדים אותנו שגם אז ודווקא אז האדם חייב לחשוב על הזולת, שלא כולם חייבים לי ולא רק אני בתמונה, ובפרט שלדברים אלו אין שיעור.

כמו שמלמדנו הרב פלא יועץ "כל מה שילמד אדם הלכות דרך ארץ לא יצא ידי חובה, כי אלו דברים שאין להם שיעור", לכן צריך להתחזק במידת הדרך ארץ דווקא בשעות רגישות כאלה ולהתנהג כבשעה רגילה ולא לאבד את מידותיו הטובות.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א
חבר הרבנות המקומית מבשרת ציון

מפרש רש"י הקדוש, שאם היה יודע לא היה ישן במקום הקדוש הזה.

לכאורה יש להבין מדוע התחרט יעקב על שינה במקום קדוש זה, והרי בעצם החלום השיג חזיונות נפלאים, ואף הקב"ה מקפל את כל הארץ תחתיו כדי שישכב על כל הארץ בבת אחת, ומבטיח לו "הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֶתָּה שֹׁכֵב עָלֶיהָ לְךָ אֶתְנָנָה וְלִזְרַעָךָ" (בראשית כח, יג). ומה רע בהבטחה שכזו?

ולא עוד, אלא שמקבל ברכה "וְהָיָה זֶרְעֶךָ כְּעֶפֶר הָאָרֶץ" (בראשית כח, יד). ואם כן מדוע יעקב אבינו התחרט על שינה במקום קדוש זה ???

אלא ההסבר לכך הוא, שכאשר יעקב הקיץ משנתו המחשבה הראשונה שעלתה בליבו לא הייתה על הנבואה הגדולה שהראו לו מן השמים, אלא הזדעזע ונפחד על שינה במקום קדוש זה כיוון שהרגיש שחסר כאן במידת דרך ארץ, שאין זה מדרכי הנימוס לישון במקום כזה קדוש והרגיש שפגם בקדושת המקום.

וכמו שאומר הסבא מסלבודקא "יעקב היה מוכן לוותר על הדביקות וכל הגילויים ובלבד שלא יפגום במידת דרך ארץ, שהרי היא בניין אב שקודם לכל התורה כולה".

וכן מוצאים אנו אצל יעקב בהמשך הפרשה, בפסוק "וַיֵּצֵא אֹתָם לְאֶמְרֵי כֹה תֹאמְרוּן לְאֲדֹנָי לְעֵשׂוֹ" (בראשית לב, ה), ונאמר במדרש תנחומא שיעקב קורא לְעֵשׂוֹ אֲדֹנָי משום שלמדה תורה דרך ארץ שצריך לחלוק כבוד למלכות.

לכאורה הדבר מפליא. אותו עֵשׂוֹ שבא לקראת יעקב עם ארבע מאות מאנשיו ומוכן להורגו אֵם על בנים בשעה כה גורלית קוראו אֲדֹנָי אלא יעקב מלמדנו גם בשעה גורלית זו לא לאבד את שלות הנפש. וכך מוצאים אנו באבות (פ"ג, ר"ז) "אם אין דְּרָךְ אֶרֶץ, אֵין תּוֹרָה". ומסביר רבינו יונה "בתחילה

הצלחה בגור"ר

יצחק אריאל בן טובה חגי חיים וב"ב שמואל אימן בן אסתר זרי שגית בת רותי מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים ליאור יהושע סומך וב"ב גלית בת מסודי יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה רונן אברהם וב"ב קסירר אפרים וב"ב רחל ברכה בת פדילה דליה משפ' שטרית נעם יצחק בן רחל ברכה רינה בת סימי וב"ב יוסף ליאור בן דליה אפרת- הצלחה בכל העניינים שלמה ודנה דוד וב"ב אריה ושרה לוי וב"ב י.מ.י.ש כדורי אקבלי יוסף חיים בן נסכה שולמית ומרדכי חיים דויטש וב"ב

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר חניית בת סימי תרצה בתיה בת ימנה נינט סיון בת אסתר עמית בת טובה יוסף בן רוחמה נתנאל בן ג'ינה אילן בן ג'וליאט אסף בן סופיה דוד עומרי בן יהודית מיטל בת מלכה מאיר בן שרית ואליהו טליה עדן אסתר בת שולמית יפית בת ג'ינה שירי ימנה בת שולמית שמעון בן שולמית אנאל חביבה בת שולמית אורן בן נעמי שושנה שירה בת סילביה מיטל בת שושנה

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אליהו זרי בן ימנה אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי סיון בת אסתר רחל מרים בת יהודית נועה בת מזל טוב משה מנחם בן רחל דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה נעמה בת יפה דגנית בת שושנה

רפואה שלמה

מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניזרי בת טסה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרחה- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה סימי בת סוליקה שלו בן מזל פחמה אורן בן אסתר דינה בת מזל נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל שירה שילת בת אורלי אפרים בן שרה ליביא ישראל בן תמר חיה אסתר בת סוליקה מוריה בת רחל ברכה נחום בן כיריה יהודה אריה בן רחל ברכה טובה בת אורה יפה בת שרה- הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה מישא אסתר בת זררה שאול בן סילביה עינת בת רחל ברכה בנימין בן יקוט רפאל משה בן רחל יצחק בן פנינה רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק בן רבקה רונית בת סבריה קסנש בת דגטו יצחק בן חנון רפאל אבידן בן תקווה זהבה בת שושנה רייזל אליהו בן רחל נעמה בת שרה יחיה בן שרה יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים

העלון מוקדש לעילוי נשמת משה בו גורג'יה ז"ל

לרפואה שלימה לנוריאל בו אסתר

לרפואה שלימה לאיידה חיה בת אסתר וליילד אלחנן רפאל בן איריס וליילד אורי חיים בן שלי

זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאלהיו ניזרי בן ימנה וגלית בת מסודי

לרפואה שלימה ציון בן צ'חלה והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

הצלחת אלי ברוט ומשפחתו

צמחי לבנה

ע"י	כניסת לבנה	צאת לבנה	ריבוי חס
י"ט	16:05	17:16	17:49
כ"א	16:21	17:13	17:45
מיוסף	16:21	17:13	17:45
כ"ב	16:24	17:16	17:49

שואל ומשיב בהלכה - חתוך דברים חריפים - חלק ד'

האם קיים דין דבר חריף גם במשקה?

שאלה: ?

להלן סיכום ההלכה מפי ר' אליהו חיים פנחסי, רבנות מקומית מבשרת ציון:

תשובה: !

דין דבר חריף הוא לאו דווקא באוכלים, אלא הוא הדין במשקים כגון: חומץ, מיץ לימון, יין שרף בחמיצות גבוהה, שנתבשל בסיר בשרי בן יומו - אין לערבבו במאכלי חלב, וכן להיפך. ולדעת בני אשכנז, אף הכלי אינו בן יומו.

משקה חריף או מלוח - יש לאחסנו בכלי פרווה, היות שהחריף בולע מהטעם הבלוע בכלי, אף כשהוא קר. ולדעת בני ספרד, הלכה זו דווקא כשהכלי בן יומו. וזמן שהיית המשקה בכלי כשמונה עשרה דקות.

דבר חריף, שנתבשל ופגה חריפותו - לא נחשב דבר חריף, ולכן אם לאחר מכן חתכו בסכין חלבי נקי, ועירב אותם במאכל בשרי, מותר. **מקורות:** באר היטב (יו"ד סימן צו סק"ד), ובפתחי תשובה (שם סק"ד) ובדרכי תשובה (שם סק"כ), ובשפתי דעת (סימן קח סק"ב), ובכף החיים (שם ס"ק יב). אמנם יעויין שם שקשה לתת קיצבה לדבר אימתי פגה החריפות. ועיין בערוך השלחן (שם ס"כ) וביד יהודה (סימן צה סק"ד) דמשמע קצת, דמיד שנתנו את הבצל בשמן או במים - פגה חריפותו. ולכאורה, אף בספק אם פגה החריפות, יש להקל. וכמ"ש הרמ"א (סימן צו ס"א) והש"ך (שם ס"ק יב).

אולם, אם הניח דבר חריף בכלי בשרי, אסור לאוכלו עם חלב.

עבר ובישל מאכל חריף במין הנגדי, שחתכו בו המאכל. [לדוגמא, חתך בצל בסכין חלבי, ולאחר מכן בישל את הבצל עם בשר], אם יש בכל התבשיל שישים פעמים נגד שיעור נטילה [2 ס"מ] של כל המקומות בבצל שחתכו בו בסכין, או שיש בתבשיל שישים פעמים נגד עובי הסכין, שחתכו בו הבצל, המאכל מותר. ואף הבצל עצמו מותר באכילה ואין צריך להוציאו מהתבשיל. **הערה:** בדיעבד אין לאסור המאכל כשיש שישים נגד שיעור נטילה, ואף לדעת הרמ"א (שם ס"א) מועיל.

כחה של תפלה

עד כמה גדול כוח התפילה - זאת לא ניתן לתאר ולשער. צריכים אנו לדעת, כי אדם המתפלל מעומק ליבו, יש בכוחו לשדד את כל מערכות הטבע. יתר על כן, מהות האדם היא התפילה. כלומר האותיות הפנימיות המרכיבות את האדם (אלפ דלת ממ) מרכיבות את המילה מתפלל. כלומר, המעמיד של האדם זה התפילה. להלן סיפור המעובד מתוך ר' אליהו ומעשה שהיה - כך היה:

בהספד, שנשא ראש ישיבת 'מירי הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל על רבי אליהו לופיאן זיע"א (מגדולי תנועת המוסר, מנהלה הרוחני של ישיבת ינסת חזקיהו בזכרון יעקב) אמר: "לפני שמונה שנים הייתי חולה מסוכן. היודעים אתם מי הצילני? אלו תפילות הצילוני? תפילותיו של רבינו רבי אליהו לופיאן זצוק"ל. לא אוכל לפרט, אבל יודע אני, שתפילותיו הצילוני. מעולם לא הודיתי לו על כך, עתה עושה אני זאת בפרהסייה."

"לאחר ששמעתי את הדברים", מספר הרב דוד יוסף שלוסברג, "סקרן הייתי לדעת, מה סתם רבי חיים באומרו: 'לא אוכל לפרט...'. חקרתי ודרשתי עד שהגעתי לר' אריה מאיר וילנסקי מפלורידה, נכדו של רבינו. סיפרתי לו על ההספד של רבי חיים ושאלתי, אם יודע הוא למה התכוון הרב."

"אכן", השיבני הנכד, "יודעים אנו במשפחה פשרם של דברים". וכך סיפר ר' אריה מאיר: "רבי חיים היה חולה מאוד בגרונו. הוא הלך לרופאים ואלו גילו, 'ל"ע, שיש לו את המחלה הקשה ר"ל, במיתרי הקול. הרופא אמר: 'ספק, אם אוכל לנתחך ולהצילך. במקרה הטוב ביותר, גם אם אצליח, הרי שלא תוכל עוד לדבר ולהפיק קול מגרוךך."

שמע רבי חיים את הדברים, והלך להתייעץ עם רבינו, מה עליו לעשות: "עכשיו ביכולתי לדבר, אם כי, כמובן, זה כואב, אבל האם עליי לעשות ניתוח כזה, שיציל את חיי, אך יטול ממני חלילה את כוח הדיבור?". ענה לו רבינו: "אינני יכול לתאר לעצמי, שריבונו של עולם לא יתן לר' חיים סטוצ'ינר לומר עוד שיעורים. יש עוד כל כך הרבה תורה ומוסר, שעליך למסור בעולם". (כותבי תולדות חייו מציינים שעד לאותו זמן, אכן רבי חיים התרכז בעיקר בשיעורי תורה, ולאחר מכן התחיל לדרוש במוסר באופן ידיר).

באותה הזדמנות שאל ר' אליהו מרבי חיים את שם אמו, ואמר לו, שיתפלל בלי נדר עבורו. רבי חיים המשיך במתן השיעורים. כשחזר לפרופ' לבידיקה חוזרת ולקביעת דיאגנוזה נוספת לגבי מצב המחלה בגרון, למרבה הפלא והתדהמה, נמצא גרונו של רבי חיים נקי לגמרי מכל מחלה, עד כי הפרופ' התקשה להאמין, אם אומנם מדובר באותו החולה, שבא אליו כמה ימים קודם לכן...

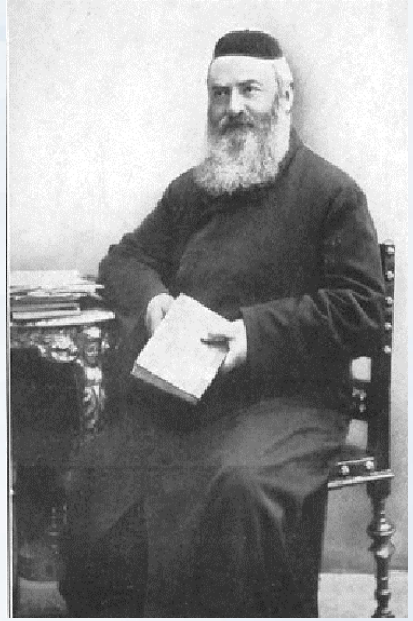
מינויים לקבלת העלון חיים במייל מדי שבוע, יש לשלוח בקשה למייל PnineEH@gmail.com	הקדשת העלון ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמה, רפואה שלמה, הצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 052-7652084 כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבושם 26 ת.ד. 83375. מבשרת ציון. מיקוד 9076926	לשאלות בהלכה נא לפנות לרב אליהו פנחסי בטל' 052-6329144 (הנייד באישור ועדה רוחנית)
---	---	---

אם ראשונים כמלאכים - הרב שמחה בונים סופר - שבט סופר זצ"ל

הרב שמחה בונים סופר (שרייבר) זצ"ל הידוע כשבט סופר- נולד ב-כ"ה כסליו ה'תר"ג (1842) כבן שלישי להוריו. גדל בבית אביו ולמד בישיבתו של אביו, שם ספג חינוך לאהבת תורה, מידות תרומיות ויראת שמים. הצטיין בהתמדתו, בכושר קליטתו וצניעותו והיה לפלא בעיני כל רואיו, וידעו כי לגדולות נוצר. תוך זמן קצר בלימודיו בישיבת אביו קנה לו שם טוב בין טובי החבורה בחריפותו העצומה ובקיאותו הנפלאה. לאחר נישואיו חותנו תמך בו ביד רחבה, כדי שיוכל להמשיך ללמוד תורה, ואכן ישב שלוש שנים רצופות בפרשבורג.

לאחר מכן עבר לוויין. קהילות רבות ביקשו למנותו כרבם, אך הוא סירב. למרות שהיה בנו השלישי של היכתב סופר, ייעד אותו אביו לשבת על כסאו אחריו ואכן בהיותו כבן 29 שנים בלבד לאחר פטירת אביו הסכימו הכול, כי רבינו יתמנה כרבה של פרשבורג וראש הישיבה (באותה העת למדו בה כארבע מאות בחורים מופלגים, שעשרות מהם שימשו ברבות הימים כרבי קהילות ברחבי המדינה). היה סמל החריפות והשנינות. מכל המדינה הריצו אליו שאלות, שעסקו בענייני הכלל והנהגת הציבור. שקידתו הייתה עצומה. בשעות היממה המה ביתו בדורשי פניו ומבקשי עצתו, ואילו הלילה מוקדש ללימוד, כשרק שעתים או שלוש שעות נתן תנומה לעפעפיו.

הגאון רבי חיים הלברשטאם מצאנז, אמר עליו בהיותו בחור צעיר, "תלמיד חכם רך בשנים כזה, לא נמצא אצלו בגליציה". המהר"ם שיקי כשהגיע לפרשבורג, הקדים והלך להקביל פני רבינו במעונו בטרם יבוא הוא לאכסנייתו, ובצאתו מן הקודש לא הפך ראשו אלא צעד אחורנית כשפניו מוסבות אל הקודש וכן פנה אל רבינו בתואר "הדרת גאונותו". כשנפגש רבינו עם הגאון הגדול רבי אליעזר זוסמאן סופר זצ"ל (אב"ד פאקש ובעמח"ס "ילקוט אליעזר" ו"ספר המקנה"), שנחשב כאחד מגדולי תלמידי ה"כתב סופר" זי"ע והיה קשיש מרבינו, הרכין הגאון את ראשו כדי לנשק את יד ימינו של רבינו. אמר פעם הגאון הגדול ר' שמואל לוי ווינברגר (אבד"ק סרדהעלי): "דרך לימודו של הרב מפרשבורג, כדרכו של הרשב"א!". ואילו הגה"ק ר' שמואל רזנברג (אבד"ק אונסדארף ובעמח"ס "באר שמואל") התבטא עליו כי מוחו הוא כמוחו של זקנו הגה"ק רבי עקיבא אייגר. שימש כ-33 שנים בתפקיד רבה של פרשבורג וראש הישיבה. נפטר ב-ט"ו בכסליו ה'תרס"ז (1906). חי 64 שנים. ציונו בפרשבורג.

סבא (מצד אביו): ר' משה (ה'חתיים סופר). **אביו:** ר' אברהם שמואל בנימין (ה'כתב סופר). **אימו:** מרת חווה לאה (בתו של ר' יצחק ווייס מגורליץ). **אשתו:** מרת רחל (בת הגביר פרץ ניימאן שהיה מעשירי יהודי וינה). **חברותא:** ר' עקיבא יוסף שלזינגר (מח"ס 'לב העברי'). **מתלמידיו:** ר' ישראל משה מאנדל מטעגלאש, ר' יצחק וייס זצ"ל הי"ד (ראב"ד וערבויו). **בנו:** ר' עקיבא. **מספריו:** השאיר אחריו שלושים וחמישה כרכים, כתבי יד בהלכה ואגדה, אך רובם אבדו במלחמת העולם השנייה. להלן ספריו ששרדו: **שבט סופר**- על תלמוד בבלי, מסכתות חולין, גיטין וכתובות וארבעת חלקי שולחן ערוך. **ישערי שמחה**- על חמישה חומשי תורה.

כשחלה אחד מתלמידיו ונפל למשכב, הובא לידיעת רבינו, כי מחלתו גברה, ומצבו מוגדר כמסוכן. נחרד הצדיק ועלה לבקרו, **כשהוא מעתיר על ראשו של החולה ומברכו, שיזכה לאריכות ימים עד מאה שנים!** פלא מופלא היה, שאותו תלמיד לא זו בלבד שנחלץ. ממחלתו ושב לארצות החיים, אלא שזכה להינצל ממוראות השואה האיומה באורח פלאי והאריך ימים בירושלים עיה"ק עד מאה שנים כברכת רבינו. (הקדמת ישערי שמחה - שבט סופר)

איש כפרי בא לפני רבינו בזעקה גדולה ובבכיה מרה. בכפרו לא היה להם בית עלמין משלהם, מכיוון שמעולם לא השיגה ידם של יהודי הכפר מספיק כסף לקנות, אלא היה הקרקע בשכירות מאלמנה נוכרית אחת, שאת שטר השכירות חידשה מזמן לזמן. והנה כעת, לאחר שנים רבות, שהם קוברים את נפטריהם בחלקה זו, מתעקשת הנוכרית ואינה רוצה בשום אופן להשכיר להם עוד את קרקע בית העלמין, והסכנה מרחפת על קברי ישראל, שלא יתחללו ח"ו. האיש שפך את מרי שיחו לפני רבינו ושאל ממנו עצה ותושיה.

רבינו ענהו: "יסע לביתו בשקט ובטחה. והגני מבטיחו שלא יקרה שום דבר, וזכות הנטמנים שם יגן בעדם". האיש נסע לביתו למרחקים. לאחר זמן בהיות רבינו במרחץ קרלסבד יחד עם זוגתו הרבנית, ראתה הרבנית יום אחד את האיש הכפרי ההוא שם. מחמת רוב המורא לא מלאו ליבו לגשת אל רבינו. הצדיק ציווה לקרותו ושאלו על סופו של דבר. האיש סיפר: "בערב, כשחזרתי לביתי שכבתי לישון, והנה בחצות לילה נשמעו נקישות חזקות בחלון וקול גדול קרא "פתחו!". **כשהצתי מבעד האשנב ראיתי, כי היא זאת הנוכרית, שממנה כל הצרות! לא ידעתי, מה מביאה לביתי בשעת חצות לילה.**

כשנכנסה, פתחה ואמרה, כי כל מה שאמרה בעניין בית העלמין בטל ומבוטל, וכי יכולים אנו להמשיך ולשכור את המקום לעולמי עד. ובעודה מבוהלת, סיפרה, כי כעת ראתה בחלומה את בעלה המנוח שנפטר לפני שנים רבות, שבא אליה בפנים זועפות ומקל בידו, והיכה אותה מכות אכזריות על רוע מחשבתה לחלל את בית העלמין, וכשאמרה זאת, הראתה חבורות ופצעים, שיש עליה מאותן המכות. (כתב זאת זכרון)

כחו של יתור

אך כעת שחזרנו להיות ידידים טובים, והינך ממשיך לארח אותי בסבר פנים יפות, אני משנה את הצוואה ומעניק לך ולו חצי-חצי בירושה הגדולה". ונתן לו עותק מחודש של הצוואה. לאחר זמן מה נפטר היהודי.

מיודענו חתם והכין את צוואותיו באמצעות עו"ד עליו סמך. הגיעו שני השותפים לאותו עו"ד ולהפתעתו הגדולה קורא העו"ד את הצוואה הישנה, שבה כתוב, כי כל הירושה ניתנה לשותף השני.

הבין מיודענו, כי כפי המסתמן העו"ד עשה 'יד אחת' עם שותפו כדי שינשלו מכל הצוואה וחשב מה לעשות במציאות בה הוא נמצא. הרי יש באמתחתו העתק מהצוואה החדשה המוכיחה מעבר לכל ספק כי חצי מהירושה שייכת לו. מדובר בסכום עצום, מדוע שיוותר עליו?

מצד שני, אם יוכיח, כי השותף ידע על דבר התרמית, אזי מהר מאוד יודע הדבר למשפחות, ועלול הדבר לגרום חלילה לפירוק משפחות ילדיהם הנשואים זה בזה.

מאחר שלא יכול היה להחליט, קם מיד וטס לארץ ישראל, אל מעונו של בעל 'שבט הלוי', מן הגאון הרב שמואל הלוי וואזנר זצ"ל, על מנת שיורה לו מה לעשות במצב שכזה, כשהוא מראה לו את עותק הצוואה המעודכן.

הרב שמע את דבריו ואמר: "אמת, כי הצדק איתך ואם תיגש עם עותק זה לדין תורה – תצא זכאי בדין. אך כיוון שיכולה לצאת מכך מחלוקת רבה ושנאה גדולה, ובפרט בין ילדיכם הנשואים, הריני נותן לך עצה טובה והיא – **מעולם לא הפסיד אדם מויתור, גם כשהיה צודק**".

שמע זאת היהודי, ומיד קרע את עותק הצוואה המתוקן שבידו, ועתה אין באפשרותו להוכיח, כי הייתה קיימת צוואה מאוחרת יותר. "אין לי ספק", חתם הרב הרב וואזנר בהתפעלות, "כי על ויתור שכזה בשביל שלום, תראה בקרוב ניסים גלויים".

בנוסף, הודיע לשותפו, כי מעדיף הוא לפרוש מהשותפות עימו במסחר ולפנות לעסק אחר, ומיד קנה ממנו השותף הראשון את חלקו בשמחה.

מיודענו פתח עסק חדש בנפרד, כשהוא רואה ברכה בכל עסקה. לאחר שנתיים, פקד הוא שוב את מעונו של הרב וואזנר, ששאלו בסקרנות: "נו, האם ראית מאז המקרה ישועות והצלחות?".

"אגלה רק לרב", אמר בשמחה, "בשנתיים האלו הרווחתי סכומים אגדיים, כמוהם לא הרווחתי כל זמן שהייתי שותפים, והגדולים מכל הירושה שיכולתי לקבל, ויודע אני, כי הכול בזכות אותו ויתור".

סיפר הרה"צ ר' מאיר איתמר רוזנבוים מעשה מדהים שהתרחש לפני מספר שנים בחו"ל המלמדנו, עד כמה גדול כוחו של ויתור:

ישנם שני אנשי עסקים, חברים טובים מילדות, אשר שיתפו פעולה בעסקיהם והיו שותפים לעסק משגשג ומצליח. בכל עסקה התחלקו הם ברווחים שווה בשווה ואף קצרו הצלחות רבות. אף את ילדיהם חיתנו זה בזו, עקב קשריהם הטובים.

תקופה אחת, ערכו השניים עסקה גדולה ומיוחדת עם יהודי נוסף אשר התיידד איתם עד למאוד וחשף בפניהם כי לא זכה לילדים כבר שנים רבות, וכי מוכן הוא לשלם כל הון כדי לזכות בילדים. השניים ריחמו עליו והחלו להזמין אותו להתארח בביתם בשבתות וחגים.

שבת אחת, התארח הוא אצל הראשון, ובשבת השניה אצל השני, וחוזר חלילה כל שבת. לאחר מספר חודשים, כשהתרגל להתארח בביתיהם, החל האורח הנכבד להביע דעתו ולמתוח ביקורת על ענייני בית מארחיו והתנהלותם.

"אינני מבין, מדוע השולחן מונח בצד הזה... ומדוע אתם מגישים את המנה השלישית בצורה שכזו...למה אתה מתנהג כך עם ילדיך?!...", כך פתח פיו והחל להביע דעתו על כל דבר. לשותף הראשון הדבר לא 'הזיז', אך לשותף השני הדבר הציק והפריע עד למאוד.

"ידידי היקר", פנה לאורח, "שמח אני לארח אותך כל שבת, אך אם תמשיך להעיר הערות, לא נוכל להמשיך יחד, אני מסתדר יפה לבד".

פניו של האורח חפו, ומאותה שבת הוא כבר לא חזר להתארח אצלו, אלא שהה בבית השותף הראשון, בד בבד שהמשיך לנהל עם השותפים עסקים כרגיל.

יום אחד, פנה היהודי חשון הבנים אל השותף הראשון ואמר לו: "רציתי להפתיע אותך ולגלות לך, כי את כל הירושה שלי אני מתכוון להעביר לך, עקב הכנסת האורחים התמידית שאתה מארח אותי מידי שבת בשמחה". שמע זאת השותף הראשון ושמח עד למאוד.

אלא, שלאחר תקופה קצרה, ערך היהודי חשון הבנים 'סולחה' עם השותף השני שפגע בו, ואף כאות הערכה חזר להתארח בביתו מידי שבת כבעבר.

"תשמע", פנה היהודי חשון הבנים אל השותף השני, "ישנה באמתחתי ירושה גדולה, שרציתי להעניק את כולה לחברך, עקב הכנסת האורחים הגדולה שעושה הוא לי כל שבת, כאשר לך לא התכוונתי לתת מאומה, אחרי שנפגעת ממך".

הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב שבתי בן אסתריא טאון זצ"ל וילד יחיאי בן יוסף ז"ל הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יצחק בן ברוק דב ז"ל אביבה בת איירין ע"ה גאולה בת טובה ע"ה שרה בת נרקיס ע"ה אברהם בן דבורה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל אביגדור בן ג'ולי ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל ר' עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל מסעוד בן יקוט ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל מזל בת שמעון חי זידי בן קלרה ז"ל דב בן יצחק ז"ל יוסף בן מרים נוסרת ז"ל יוסף בן סעדה ז"ל סוליקה בת עישה ע"ה רחל רפאת בת השמת ע"ה אסתר בת נעמי ז"ל סלים בן פרחה ז"ל יעקב בן אסתר ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל מאיר בן נעמי ז"ל ספירנס תקווה בת נעימה ע"ה זילפה בת נרדה ע"ה מישא אסתר בת זרהר ע"ה אביבה לושי ע"ה אברהם בן דינה ז"ל עפאת בת השמת ע"ה כל נשמות עם ישראל

הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל אסתר בת בלה ע"ה נעמי בת כחון ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל ע"ה שני בת אסתר ע"ה מסודר בת חביבה ע"ה יונה בן סעדה ז"ל ברכה בת מרדכי ע"ה יעקב בן נעמה ז"ל שרה בת מורברי רחל ע"ה אלון בן סעדה ז"ל הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעימה בת גורג'יה ע"ה דוד בר חסיבה ז"ל רפאל בן אסתר ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל ר' דב בן בנימין אלטר ז"ל אורה בת נעימה ע"ה שמעון בן חנה ז"ל גורג'יה בת נעימה ע"ה